

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k.
" pol leta 4 " — "
" četrť " 2 " 20 "

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k.
" pol leta 5 " — "
" četrť " 2 " 60 "

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznanila:

Za navadno trisopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " " 2krat,
4 " " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štempelj) za 80 kr.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Slovanski jug in Srbi.

I.

Napis tem člankom morda ne bode pravi, in morda ne bode tacega veselega vspeha imel, kakor prvi, kterega je pisec teh vrst pred več tedni pisal v „Slovenskem Narodu“ (Slovenci in Hrvati I. in II.) Ne bode morda pravi, ker ne obrača se na vse Srbe, temuč proti enemu, res veljavnemu, srbskemu listu in proti enemu srbskemu možu, ki je pisal proti našemu programu in naši misli.

V broji 137. srbske v Novem Sadu izhajajoče „Zastave“ piše znani srbski poslanec dr. Miletić pod naslovom „Slovenija“ dolg članek. Zmisel tega članka navedemo tu v kratkem posnetku.

V novejšem času — pravi Miletić — je začel „Slovenski Narod“ pisati za politično zedinjenje Slovencev s Hrvati, hrvatski „Zatočnik“ je to misel za svojo sprejel in pripoveduje se, da so jej tudi srbski listi odzivali, „akoravno neznamo kateri.“ *) Ko bi se Slovenci, Hrvati in Srbi že zdaj mogli zediniti, bi tudi Miletić ničesa proti temu ne imel. A ker se govori o tem, da se že zdaj s programom in politiko zedinjenja Slovencev (ne samo med seboj temuč tudi) z jugom na dan stopi, ni on za to. Njegovi razlogi so: To bi vedlo do federalizma v monarhiji, kar je v rednih (postavnih) okoliščinah neizvedljivo, v izrednih pak tudi pogubno (!) za južne Slované. Proti izpeljavi so Nemci in Magjari. Prvi se ustavljajo že zedinjenju Slovencev, drugi se niti zaradi Dalmacije nočejo razpreti z Nemci. Tudi dinastija, meni M., ne bode nikdar hotela za to idejo, ker ne bode nikdar hotela, da bi država postala slovanskega značaja, ker so vse njene tradicije vezane z nemškim elementom. Leto 1848, ko so Slované tako ulogo Avstriji ponujali, in nasledki njegovi to pričajo. Enako bi tudi drugi Slované in „ravno-sužno“ romansko pleme, — po M-č-u — ne pomagali tej ideji, ker se jih neposredno ne tiče. „Ne — dualizmu monarhije ne more biti naslednik federalizem pluralni, ali kakor se pokazuje, niti dualni nego po vsem drugo stanje“ — misli Miletić in podpira to misel s tem, da bi — „naš (t. j. menda ogersko-srbski) narod na jugu bil zunaj te federacije, naš bi narod ostal pocepan, in v taceh stanjih nima bodočnosti, in to je ono, zaradi kar bi bil enak preobražaj škodljiv za južne Slované.“ Ne more biti in ne treba, da bi bila zedinjena Hrvatska, Slavonija in Dalmacija središče, okoli ktere bi se kristaliziralo južno Slovanstvo. Miletić sicer noče deliti Srbe in Hrvate, noče s specifično srbskega stališča govoriti, zato pravi, da bi Srbom moglo vse eno biti, ali pride edinstvo iz Belegagrada, ali Zagreba, ali Cetinja. A kakor so izgubili Srbi vero, da bi mogla Avstrija kedaj Slovanom pravična biti, tako ne verujejo na konfederacijo z Magjari več. Na dalje; kakor Magjari, tako tudi zapadni Slované nimajo enacih interes in koristi s Slované na spodnji Donavi in Balkanu. Od tod izhaja, da so Čehi drugo federacijo izmislili bili nego Slovence (**). „Za Čeha (in za Slovence) ***“ na straži stati proti Nemcem niti specifična dolžnost Srbov in Hrvatov, nego vseh Slovanov, zato tudi politična

zveza z zapadnimi (to smo mi Slovenci. Pis.) in zapadno-severnimi Slované ne mora tesnejša biti, nego z vsemi Slované, kar bi pak bilo, ko bi Srbi in Hrvati za držanje te ali one „monarhije“ na političnem ali bojnem polju volevali. Avstrijsko vprašanje more biti česko a ne more biti srbsko ali hrvatsko. Vprašanje Slovencev more biti vprašanje avstrijsko samo do tistega časa, dokler se o rednih okoliščinah govori, a kader iz redne okolnosti nastopijo, a posebno kader iz točno (orijentalno) pitanje na dnevnem nered pride, bode tudi ono postalo pitanje slovansko in posebej (na pose) pitanje jugoslovansko. A to vprašanje bode rešeno na drugem polju nego na zborih kakoršnekoli ustrojene Avstro-Ogerske.“ —

Poteh jako važnih besedah pravi Miletić: „Mislimo, da bi škodljivo, vsakako brezplodno bilo, pomešati pitanje bodočnosti Jugoslovanov z avstrijskimi „ustavnimi zapletami“ (verfassungswirren). Med tem se držimo (svetuje) dosedanjega programa, pravca in pota. Za zdaj je dosta, da — se Slovenci trudijo, da se v sestavi avstro-slovanski zedinijo v eno grupo. Da Jugoslované, kakor Atlas cel globus „monarhije“ na svoje rame vzmó, pa i vso globo plačajo, ne zdi se Miletiću svetno.“

To so Miletićevi nazori. Jasni so dovolj.

Miletić je med ogerskimi Srbi prvi mož. Med vso srbsko mladino pak ima mnogo vpljiva. Potrebno je torej, da o tej njegovi izjavi spregovorimo. Opomniti je še, da je ta njegov članek pisan bil, predno je bil ljubljanski shod svoje delo zvršil, predno je program, rezultat dogovorov med Slovenci in Hrvati, znan bil.

Kaj izreka Miletić? Imenujmo dete pri pravem imenu:

Štoječ na srbsko - narodnem, egoistično - srbskem stališču, pred očmi imajoč samo krono srbskega vélicea Dušana, Miletić za zdaj izključuje nas Slovence od Jugoslovanstva in (da si ne pravna ravnost) vabi Hrvate, naj nas Nemcem prepusté, ker so tobože naši interesi drugi, naj ne hodijo v boj za nas proti Nemcem. In nam Slovincem svetuje, naj kakor ptič noj (strauss) zarijemo glavo v pesek sedanjosti, ter naj ne mislimo in ne delamo že zdaj na to, kaj bode z našo bodočnostjo. Na pita, ali ne bode za nas, ako njegov svet poslušamo in čakamo, grmel enkrat osodni klic: prepoznaj! O tem v prihodnjem članku.

Ideja jugoslovanstva.

— p. Iz Hrvaškega, 11. dec. [Izv. dop.]

(Konec.)

III.

Kakor smo s početka rekli, so nemške zmage na Francoskem prvi in pravi povod v Sisku ugovorjenega in v Ljubljani sestavljenega jugoslovanskega programa. Ta program, o katerem bomo pozneje na širše govorili, je v svojih ustanovitvah tako širok, da bi mogli v njem celo Magjari svoj prostor najti, če bi jim do tega stalo, da se združeni z nami pritiskajoče Nemčije obranó. To se ve, da smo tudi mi Jugoslované od svoje strani pripravi, ž njimi v vožešo državno zavezo

stopiti, ter si tako vzajemno obstanek in svobodo zagotoviti.

Pri nas Jugoslovanih mora se nekaj, kar že bode, v ta namen storiti, da si pribavimo na kakšen koli način poročstva, potrebna za naš narodni obstanek. Ta potreba se je čutila sicer že dolgo, samo ka prodreti ni mogla, ne imajoča pravega povoda za to. V nevarnosti, preteči od velike Nemcije, vsled njenih zmag, podal se je ta povod, in njegov sad je bil: ljubljanski program. Od seh mal bo on tisti prapor, pod kterim se bodemo, visoko ga držeč, borili za nas in za naše otroke!

Magjarom zaveza jugoslovanskih narodov ni nevarna, nasprotno: ona je, kar smo že gore rekli, magjarskim koristim prikladna. Nesreča za Magjare je, da jih je njih dosedanja sreča preveč zaslepila. Mi dobro vemo, da je ena njihovih najskrivnejših misli, magjarsko cesarstvo, v kterem bi oni gospodarji, mi Jugoslované pa njih blapci bili. Magjarski aristokrati bi radi pruske „junkere“ posnemali in v Budimu kakor v Berlinu cesarizmu vonjave kadili. Tega Magjari pa v svoji zaslepljenosti ne sprevidajo, da so te njih nakane celo po tem, da ž njimi nas Jugoslované celo v ruski tabor potisnejo, in da utegne ideja panslavizma pri nas razdivjati v idejo panrusizma.

Razložek med panslavizmom in panrusizmom je ta, da panslavizem na to gre, ka vsem tistim narodom, ki so denes podložni drugih narodov, svobodo in samostalnost pribavi, da si, kakor je Prešeren pel: „prosto voljo vero in postave“! V obsegu ideje panslavizma ima tudi svobodna in samostalna Poljska svoje mesto. Panslavizem neče, da bi bil kter slovanski narod rob tujega naroda, pa tudi ne trpi, da bi brat Slované brata Slovana gnetil in sužil. — Panrusizem je pa analogon panprusizma. Panrusizem gre na to, da bi vsi slovanski narodi eno centralizirano, pol sveta vladajočo državo zedinjavali, v kteri bi ruski narod gospodaril. Če je Magjarom njih bodočnost, njih svoboda, njih narodnost mila in draga, kakor je nam naša svoboda, naša bodočnost in naša narodnost mila in draga, naj se varujejo, da s svojim postopanjem ne bodo nas Jugoslované nazadnje res panrusizmu v naročje gnali, kajti med dvema zlegoma bomo si mi manje zlo izbrali: namreč panrusizem! — Sicer pa naj Magjari pomislijo, da so vendar preslabi tetivo Ulišovega loka nategniti, in nas Jugoslované kar tako krotiti. —

Nu, ne samo v Magjarskem interesu je, da nam Jugoslovanom do našega narodnega edinstva, če že ne pomorejo, da ga saj ne prečijo, ampak to je tudi v interesu presvitle dinastije Habsburžanov. Samo proti jugo-vzhodu morejo Habsburžani še svojo moč razširiti; in v ta namen bi bilo zedinjenje jugoslovanskih narodov habsburške monarhije neprenosljive važnosti, kajti ono bi v kratkem velik moralichen vpliv na turške Slované zadobilo, ki denes Avstrijce isto tako mrzé, kakor Osmanlije. Avstrijski Nemci stezavajo ven v Nemčijo svoje roke, dinastija Habsburžanov jim tje ne more slediti, ona denes v Nemčiji nima prav nobenih pridobitev več pričakovati, saj še za domače nemške dinastije tam ni več zadostnega prostora, kaj bi ga za Habsburžane bilo? Turki pišejo denes zadnji list svoje zgodovine. Kdor ne vidi, da gre ž njimi od dne do dne bolj k koncu in kraju, ta je politično slep. Kakor se je Srbija osvobodila, ravno tako se bo osvobodila Bolgarija, ki seže tje do Carigraskih predmestij. Kader se bo to zgodilo, — in znamenja kažejo, da ta čas ni

*) Gospod Miletić svoj lastni organ jako po vrhu čita, ako ne zna tega, kajti baš „Zastava“ je v eni prejšnjih številkih imela tej misli prijazen odziv, natisnen i v „Zatočniku“ iz „Zastave.“

**) To v bistvu niti istina.

***) Slovence pa tu Jugoslované Miletić izpusti, da si piše pod rubriko „Slovenija.“ Dobro vé zakaj.

več daleč, — potem bodo Turki svoj tabor v Evropi prostovoljno zapustili, in nazaj čez Helespont v Azijo šli. Vse njih vladanje v Evropi ni nič drugega bilo, nego začasno taborovanje, oni se v Evropi niso nikoli udomačili, pa se tudi še danes v njej kot domačine ne čutijo. Njih dedniki bodo ravno tisti narodi, katerim so oni to dedšino pred 400 leti silom vzeli. Ti narodi smo mi: Jugoslovani. Čas za urobo dedšine se naglo bliža. — Habsburžani, če bi svoje koristi razumeli, bi morali te narode v njih težnjah podpirati. Prvi pogoj te podpore je čem prejšnje zedinjenje in okrepljenje svojih Jugoslovanov. Na slovanskem jugu bi si mogla dinastija Habsburžanov še sijajne prestole postaviti.

Mi smo prepričani, ker drugače ne moremo, da bo politika avstro-ogerskih državnikov od sedaj malo v ožju, nego je bila do sedaj. Prvi in naj-mogočnejši turški zaštitnik Francoz leži na tleh hrom in otrupljen; on še sam sebi ne more pomoči, kaj bi drugim pomogel! — Angležka, kakor nje postopanje v črnemorskem vprašanju jasno dokazuje, ne mara več mnogo za to, ali je še Turka kje, ali ga ni. Sueški kanal je njen, in s tem so njeni orientalni interesi za sedaj popolnoma pomirjeni. Prusija in Rusija niste nikoli Turške branili. — Ostaja tedaj le še Avstrija! Menda vendar ne bo htela sama samcata Turški za birglo služiti, s pomočjo ktere bi še ta nekoliko časa po svetu plantarila. — In nazadnje? — Nazadnje bi utegnil bolani mož s svojo birglo vred v jamo pasti. — Vse to so, kakor se kaže, naši državniki tudi že sprevideli. Sicer se še danes ne more konstatirati povsemšen preobrat naše orientalne politike, pa kakor smo omenili, neke prikazni in izvanjske konstelacije so celo po tem, da bi človek mogel na tak preobrat sklepati. — Da se ne bi v tem motili, v to ime: bog! —

„Načela

po katerih se je izdelavala osnova srenjske postave za Štirnjo.“

Med tem ko je vživanje srenjskega premoženja in vsled tega tudi trošek za pripravljanje in vzdrževanje tega vžitka sam ob sebi omejen na manjši okrog opravičenih, na Štirnjo celo po navadi na ožji okrog nego je krajna srenja, med tem ko nekatere skupne naprave, n. pr. naprava nočnih in poljskih čuvajev, nade-lavanje cest, razsvetljevanje, sosesenje ceste itd. služijo le koristim enega dela krajne srenje; med tem ko se torej ravno omenjene koristi nikdar ne raztezajo čez okrog krajne srenje, segajo drugi poslovni oddelki, ki so po sedanji postavodaji tudi krajni srenji izročeni, zlasti

1. skrb za varnost osebe in imetka — lokalna policija,
 2. skrb za varnost in lahkoto prometa po cestah in vodah,
 3. skrb za zvezne ceste v drugo kraje,
 4. policija za živež, nadziranje mere in vage,
 5. zdravstvena policija proti boleznim ljudi in do-mače živine,
 6. delavska in poselska policija,
 7. npravsa policija,
 8. stavbina in policija gledé ognja in konečno
 9. skrb za uboge in naprave za izvrševanje obli-gatoričnega preskrbljevanja ubogih,
- gotovo in brez vprašanja s svojim vplivom čez meje krajne srenje, ker se nekoliko tičejo koristi mnogo večjega števila državljanov in nekoliko, ker za-nje ne zadostujejo moči krajne srenje, kakoršna je zdaj. Ne-šteto dokazov nam ponuja skušnja zadnjih desetletij, da se zlasti varstvena policija, postave proti vlačuga-riji, prometna in semenjska policija, predpisi v obrambo proti boleznim ljudi in živali itd. s kratka ne izvršu-jejo, ker ni res, da bi setestvari v prvi vrsti tikale le koristi ene krajne srenje, in ker krajni srenji po-manjkuje pripomočkov in moči, da bi omenjena opravi-la izvrševala.

Ravno tako smo se morali gledé preskrbljevanja ubogih prepričati, da krajne srenje v tej zadevi njim naloženih dolžnosti ne spolnujejo, spolnovati ne morejo, da vse, kar v tej zadevi storé, ne presega mej pro-stovoljnega preskrbljevanja ubogih, in vendar je jasno,

da obligatorično preskrbljevanje ubogih (armenpflege) nalaga dolžnost ubogemu to dati, kar mu neobhodno pomanjkuje za življenje, da za to moči ene krajne srenje ne zadostujejo, da pa mnogo večemu okrožju nego je krajna srenja koristi, ako se obligatorično preskrblje-vanje ubogih primerno izvršuje.

Iz vsega tega za nas izvira potreba, opravila, ki so zdaj po postavi izročena krajnim srenjam, po raz-merji obstoječih koristi in po tem, kolikor za redno opravljanje tirjajo pripomočkov, drugače razdeliti in drugam izročiti, kakor se je to do zdaj poskušalo. V to se nam ponuja dvojna pot, na katero se moremo na podlagi dosedanjih skušenj podati. Ena teh poti je zložiti krajne srenje v večje srenje, in druga, da se opravila, ki se po zgorej rečenem krajni srenji ne mo-rejo urivati, izročé prvoviši vrsti srenj, okrajni srenji.

Po dosedanjih skušnjah se ne dá tajiti, da se pro-stovoljno zlaganje krajnih srenj ne dá izvršiti. Ako ima tako skladanje sploh kaj vspeha imeti, mora se skladati enotno, po istih načelih, splošno po vsej deželi in ob enem — vse stvari, ki že same izključujejo prosto-voljno skladanje. Posiljeno skladanje pak je v proti-slovji proti srenjski samostojnosti in gotovo je, da ni nobena vlada močna dovolj, da bi prisiljeno skladanje mogla uspešno izvršiti. Posiljeno skladanje srenj bi se moralo že razbiti na prvem vprašanju o upravljanju s srenjskim premoženjem in srenjskim blagom.

Preostaja torej le še druga pot, ktere se je menda tem manj izogibati, ker pri nas ne še le iz leta 1866, ampak še iz preteklega stoletja sem obstaja neka viša vrsta srenj, katerim je bilo izročeno oskrbljevanje vseh okrajni srenji skupnih koristi, nekoliko policije, preskrbljevanje ubogih in bolnih, stavbe na cestah in vodah, konečno napravlanje gasilnih orodij — naprava, ktero je tako imenovana postavodaja od leta 1850 sem nekoliko omejila in pokvarila, ktera pa nikdar ni prav prenehala in se je konečno s postavo o okrajnih zasto-pih z nova oživela. (Dalje prih.)

Okrajni zastopl.

Iz Šmarja 10. dec. [Izv. dop.]

Naš okrajni zastop je imel včeraj svojo 1. skupščino pod načelnštvom g. dr. Vošnjak-a, iz ktere Vam zanimiveje razprave poročam.

Na dnevnem redu bila je 1. volitev dveh okraj-nih šolskih svetovalcev. Izvoljena sta bila gg. dr. J. Vošnjak in dr. J. Orozelj. 2. Proračun za leto 1871. Iz tega se kaže, da tudi zanaprej okrajna priklada ostane pri 6%. Na Štirnjo je le malo okrajev, v katerih bi samo 6% priklade imeli. Vsi naši sosednji okrajji, rogaški, celjski itd. si morajo nalagati po 15%. Da je to pri nas mogoče, imamo se v prvi vrsti zahvaliti okrajn. odboru, ki jako varčno z okraj-nimi denarji ravna, v drugi vrsti pa temu, da so pri nas na vseh cestah, tudi na onih 1. reda naturalna dela navadna.

Če se bodo po novi deželni postavi ta dela mo-rala odpraviti, potem bo tudi naš okraj prisiljen, po-skočiti na višje procenote. Zato pa je ljudstvo jako ne-jevoljno, da deželni zbor pri postavodaji se premalo ozira na različne razmere po raznih krajih. Naše ceste so vse v najboljšem stanu, pri naturalnem delu so boljše, ko rogaške in celjske, kjer so že davno odpravili na-turalna dela, in po 10 do 12 % svoje okrajne priklade morajo samo za ceste plačati. Ko je letošnji deželni zbor to postavo razmatral, je sicer g. dr. Vošnjak stavil predlog, naj se tisti okrajji, ki pri naturalnih delih dobre ceste imajo, nikar ne silijo, vsa naturalna dela obračati v denar, ker se ceste navadno o tacem času posipajo, kedar kmetje nimajo posebnega drugega dela, torej s tem delom nič ne pomudijo, pač pa si s svojo živino in družino sami to zaslužijo, kar bodo sicer mo-rali v gotovih novcih plačati. Vendar ta predlog ni ob-veljal in potrdila se je cestna postava, ki bo okrajem in deželi naložila dosti sitnosti in težka bremena. Po-stave, ki se le pri zeleni mizi izdelajo, ne gledé na fak-tične razmere, ne le samo iznemirajo ljudstvo, temuč kompromitirajo tudi postavodajne oblasti, ker so pri-morani take postave, ktere se v djanji nikakor ne

dajo izpeljati, pozneje sami preklicati in prenarediti. Ena teh postav je nova šolska postava s svojim težavnim, nepraktičnim aparatom krajnega, o-krajnega in deželnega šolskega svetovalstva, s svojo glede z davki preobloženega ljudstva veliko plačo učiteljev. Kdor se je udeležil pri obnem zboru našega pol. društva „Naprej“, se je lahko prepričal, kako raz-kačeno je ljudstvo zaradi te postave. Skoro vse občine našega okraja so že izrekle, da je praktična izpeljava šolske postave nemogoča, da one same ne morejo pre-vzeti, učiteljem plačo iz občinske kase izplačati, pa tudi ne tako visoko šolnino pobirati. Vprašal se je torej okrajni zastop, ali ne bi on prevzel izplačanja učiteljev.

Po odmeri okr. šolskega svetovalstva bi plače učiteljev za naš okraj znašale 4500 gold., torej bi se moralo 16 % priklade samo za učiteljske plače nalo-žiti in bi potem priklada mesto 6 % znašala 22 %. Okrajni zastop je po živahni debati sklenil, da tudi on ne more na se vzeti učiteljske plače. Obrnil se bode do deželnega zbora in prosil, da se šolska po-stava v tem zmislu prenaredi, da plače učiteljev osta-nejo, kakoršne so zdaj. O novem letu bi morali učitelji dobiti že svoje odmerjene plače; kdo jih bo iz-plačal? Občine ne, okraj tudi ne! okr. šolsko svetoval-stvo pa nima novcev. Konečno se bo še pri nas, kakor na Českem zgodilo, da bo vlada siloma šolske % na-kladala. 3. je bila na dnevnem redu prošnja pol. društva „Naprej“, da naj okrajni zastop ustanovi okrajno založnico in hranilnico za šmarski okraj. Okrajni zastop je spoznal nujno potrebo take založnice in izvolil odsek 9 mož, ki bodo izdelali načrt in pravila in jih predložili prihodnji skupščini, ktera naj se v ta namen skoro spet skliče.

Izmed drugih stvari naj še omenjam, da se je ovrglo zahtevanje c. k. okr. glavarja v Celji, ki je iz okrajne kase tirjal povrnjenje stroškov za svoje poto-vanje k volitvi okrajn. načelnika in odbornikov.

Konečno so okrajni zastopniki izrekli željo, da naj okr. odbor po svojih močéh praktično izpeljavo narodne ravnopravnosti pospešuje, kar je načelnik v imenu od-bora obljubil.

Iz časopisja.

Vsi ameriški časniki so že nekoliko časa polni uvodnih člankov in dopisov iz Petrograda, in vsi go-voré le o razmerah Ruske proti strankama, ki ste v boj zagriznjeni, o postopanju na izhodu. Ti spisi so gledé na prijateljsko zvezo med Rusko in Ameriko velike važnosti, in kolikor toliko jasnijsko denašujo poli-tično situvacijo.

Razmere med Prusko in Rusko so odvisne od osebnega prijateljstva obeh vladarjev, vrh tega pa tudi od političnih namenov. Začetkom vojske je Ruska mo-rala stati na strani Pruske, ker je bil Napoleon vzrok boja, ker se je bilo od njegovih zmag bati najhujih nasledkov za Rusko. Pismeno je dokazano, da je Na-poleon, ko bi bil zmagal, v zvezi z Avstrijo nameraval v Varšavi obnoviti kraljestvo poljsko. Zato je Ruska strašila in neutralizirala Avstrijo in s tem zabranila splošno vojsko.

Ruska in Pruska se tudi sedaj še dobro razu-mete, namen jima je Anglijo tako osamiti, kakor je bila v začetku vojske z Nemčijo osamljena Francoska. Anglija je bila pri početku vojske na pruskej strani, bala se je Napoleonove prelesti gledé Belgije, ktere neutralnost jej tako služi, kakor oko v glavi. Za te simpatije jim pa zviti Bismark ničesar ni obljubil, ampak celo pomagal raztrgati pismo o črnem morji, ki ima za Anglijo toliko vrednost. Po tem takem je poli-tika kneza Gorčakova jako zvita, prišel je s svojo okrožnico o pravem času, prijel Bismarka za besedo in Anglija ni za moralno podporo Pruske ničesar dobila, marveč je primorana pri konferenciji popraviti pogodbo od l. 1856, da bo Ruskej ugodniša. Ali ostane prija-teljstvo med Rusko in Prusko še po konferenci, je dvomljivo, kajti v podonavskih, za Rusko tako važnih, sedaj po pruskem princu vladanih deželah se njuna pota križajo. Kolikor bi se sodilo iz listov ameri-kan-

skih politikarjev, ste Ruska in Pruska še na daljše slučaje dogovorjeni. Pomenljivo je vsaj, da niso petrogradski listi nič prijaznejši proti ubogi francoski, da trdijo o Gambetti, ka je le orodje za angleško politiko, kakor tudi to, da se je prezident Grant v svojem zadnjem poročilu do kongresa jako mrzlo izrazil o francoske republiki, da si tudi je Amerika še od leta 1789 Francozom hvalo dolžna. Francoska je s svojimi težnjami tako zapletena z Anglijo, da se je ne more ločiti.

Dalje dokazujejo ameriški listi, da je Ruskeje vse eno, s kom sklene politično zvezo, to kaže prijateljstvo med Ameriko in Rusko pa historični faktum, da se je švicarska republika na dunajskem kongresu l. 1815 občno priznala le zbog pokroviteljstva Ruske. Po Sedanu je car Aleksander svetoval kralju Viljelm, naj kakor hitro mogoče sklene mir z narodom francoskim, daljša vojska je le osebna „passion“ pruskega vladarja.

Še zanimiveje je, kar se piše o ruskeji politiki na izhodu. Protislovi se za trdno, da bi Ruska hotela v Turčijo z vojaško politiko.

Taka politika je nasprotna notranjemu razvoju Ruske, veliko je preustrojiti, mnogo železnice treba načrtati in izvršiti in slednjič bi celo pridobitev Carigrada Ruski ne bila na korist. Ruska bi bila že večkrat Carigrad lahko ugrabila, l. 1829 je stal general Dibič Zabajkanski že pri Drinopolji in vendar je ministerski zbor enoglasno svetoval, naj dalje ne hodi. Da si prisvoji Ruska Carigrad, izgubi dosedanje ravnotežje, kakor je nekaj preselitev rimskih cesarjev v Carigrad bila začetak koncu rimskega carstva. Ne razpad Turčije ampak prijateljstvo z njo želi Ruska, da se odpravi tuji vpliv, vsaj angleško-avstrijski, Turčiji toliko škodljiv, da bi potem nastopil ruski vpliv in bi se tako skupine izhodnih narodov mogle dalje razvijati in doseči svobodo in večjo samostalnost. Ruska Turčije neče razrušiti, nasproti pa ima tako trdno voljo za osvobodjenje svojega morja in osnovo historičnih skupin med izhodnimi narodi, da bi za to žrtvovala zadnji rubelj.

Naj zanimiveje je, kaj je po ameriških listih podlaga prijateljstvu med Ameriko in Rusko. Svoboda morja in zalivov, Bospora in Dardanel je enako na korist Ameriki in Ruski. Razložek je samo v tem, da ameriške ladje svobodno jadrajo skozi Dardanele, ker Amerika nikdar ni podpisala pogodbe l. 1856, ruske ladje v Dardanelah pa bi bile „casus belli.“

Zbog tega bi Anglija rada poravnala svoj račun z Ameriko, ker se vsaki hip lahko prikaže ameriško brodovje pred Carigradom in pomaga Ruskeji do svobode na črnem morji, če bi jo evropska konferenca ne dovolila. Na vsak način bode prezident Grant primoran nekoliko monitorjev poslati v Bospor v varstvo „ameriške kupčije“, naj Angličani združeno brodovje rusko in ameriško pisano gledajo, kakor jim drago.

Prezident Grant je še le nedavno naročil državnemu tajniku Fisch-ovu, da naj piše o zadevi Alabame v London, zaradi podpore južnih držav in zaradi škod, ktere so zadele po anglijskih ladjah ameriško kupčijo. Anglija še ni odgovorila, ampak trese se, ker vidi — kakor pravi new-yorski „Herald“ — „dva mlada in mogočna naroda, Ameriko in Rusko proti sebi ustajati, a oba otresati razram staro in onemoglo kraljestvo britansko.“ Nevarnost za Anglijo je tem večja, ker general Butler javno izreka: „Kanado ali življenje.“

Ameriški listi tirjajo od prezidenta Granta, da pošlje v London ultimatum zastran alabamskega pitanja, v Dardanele pa vojskino brodovje in tako izvrši najslavnejši čin svojega štirletnega predsedovanja. Ni tedaj nemogoče, ka se ameriško brodovje na potu v Dardanele nekoliko pomudi pred Londonom.

Iz vsega je razvidno, da se stara Evropa prenareja, na enej strani je lepa Francoska na tleh in stoka pod udarci Prusov, na drugej strani pa setrese bogata Anglija pred okrožnico Gorčakova in ultimatom prezidenta Granta.

Dopisi.

—q.— **Iz Ljubljane**, 10. dec. [Izv. dop.] Že pri zadnjem zasedanju dež. zbora je imel priliko svet slišati, kako visoko deželni odbor čisla neizmerne (?) zasluge računovodje Ivanetiča, ker dalo se mu je javno spričevalo izvrstnosti in vrh tega še nagrada namreč 200 gld. Vse to pa za operat provincijalnega zaklada, ktereja je, kakor za gotovo vemo, nekdo drugi naredil. Bis dat, qui cito dat. — Čuditi se takemu postopanju res ni, ker gospod Ivanetič je, kot izvrsten nemškutar persona grata Dežmanu in Wurzbachu, poleg tega pa ustreza in se prikuplja tudi neutralnemu gosp. dr. Kostu. Omenjeno čislanje se ni premenilo, ker ravno sedaj namerja deželni odbor kranjski poslati g. Ivanetiča v Gradec, da si tam poišče modrosti in vednosti za boljše uredovanje, oziroma preustrojenje računovodstva. To sredstvo morebiti tudi ni napačno, kajti, če je urad v neskončnem neredu, če je vodja urada nezmožen in le tedaj mogoč, kader se kinča s tujim perjem, ni druge pomoči, nego da se pošlje — učit. Nasledki so jasni, kakor beli dan, kader ravno oblačno ni. Računovodstvo se bode povzdignilo na višjo stopnjo, id est gosp. Ivanetič dobi mesto 1300 gld. 1600 gld. letne plače, vse drugo pa ostane pri starem. In stvar se bode mogočno glasila: preustroj računovodstva in dežela bo plačala.

Te dni so se se iztirjavale zavarovalne svote po 3 gld. od posestnikov gledališčinih lož in sicer po slovensko pisanih pobotnicah, kar je gotovo naravno. Pa kaj se zgodi? Znana gg. Janesch in Tschick sta poslala pobotnice nazaj, rekoč, da nista kmeta, ampak Nemca. O sancta simplicitas! Baron Lazzarini, častnik v pokoji, je pa pobotnico celo vrgel uradnemu služniku pred noge ter neki jezno kriknil, da na ta „schmarn“ nič ne plača. Živi, živi, duh vojaški i. t. d.! Tudi gospé Eliza Mayer, Ziačokova (Koširka) in grofica Auersperg so se deklarirale kot Nemke.

Iz Dunaja, 11. dec. [Izv. dop.] Ker se je med tukajšno nemško mladino v komersu zadnjega študentovskega „lesevereina“ pokazal tak štrašanski prusoljubi duh, hoteli so napraviti nenemški studentje velikansko demonstracijo. Pred dvema leti so bili iz tega „lesevereina“ slovanski studentje tako moralično ven vrženi, da se je sklenilo, ka ima akademični „leseverein“ nemšk značaj. Vlada, vselej proti Slovanom fanatizem podpirujoča, je to brco sankcionirala. Zdaj ta „avstrijska“ vlada vidi, kaj si je v svojih nemških varvancih izredila. To so jej hoteli nenemški študentje dostojno in umljivo tudi povedati. Slovenci, (kjer se tiče organizacije narediti na tukajšnji univerzi prvi) so to misel sprožili. Precej so se je prijel Rumuni, za temi Hrvatje in Srbi, ter Čehi, Magjari, kteri so bili od Nemcev (dasi so jim prej proti Slovanom pomagali) nehvaležno tudi izpehani, obljubili so bili v tem solidarnost. Odbor vseh Nenemcev (kterim je bil eden slovenskih študentov prvosednik) je bil že organizacijo v roko vzel. A vlada mu je delo nepotrebno storila s tem, da je nemški leseverein razpustila. Mogoče, da je kaj slišala o demonstraciji, ki se pripravlja, in je je bilo sram blamaže. Ker težko bi jej bilo lojalni energični tirjatvi, naj bode univerza državna, naj vlada ne trpi, da se avstrijskim Slovanom pravice kratijo in Prusom dajo nasprotovati. — Snoval se bode zdaj nov akademiški leseverein. Novi boji na vseučilišči bodo. Nad 2000 mladih vročih mož si bode tu v strastnem političnem boji nasproti stalo. Upati je, da zmagajo Nemci. — Govori se, da hoče vlada proti onim nemškim govornikom, ki so na omenjenem študentskem zboru v pruskem, protiaustrijskem duhu govorili, kazensko postopati. — Jaz bi drugim nasproti, če ne kazensko, pa drugače postopal. Mnogo tukajšnjih profesorjev na vseučilišči je — pruskih agitatorjev. Profesor Scherer, rojen Prus, je lani nemškim študentom na avstrijskem Dunaji rekel: „Wir müssen unsere deutsche Universität von diesen schwarzen slavischen Gestalten säubern.“ In ta „deutsche Universität“ se plačuje iz slovanskih davkov! In vlada take ščuvaje plačuje iz teh davkov, namesti da bi ga poslala, od koder je prišel.

Politični razgled.

Ministerska kriza ne more ni naprej ni nazaj. Te dni je bil Potocki poklican na cesarski dvor v Pešti. Ministerska konferenca se je pečala z vprašanji zunanje politike. Peštanski in česki listi poročajo, da je zopet Potocki dobil povelje sestaviti novo ministerstvo, in da hoče ogledati se po manj veljavnih ustavovernežih, ker izmed voditeljev ne bi nihče hotel s Potockijem v eno in isto ministerstvo. Ob enem se čuje, da se Potocki zopet pogoja z Rechbauerjem. Novo ministerstvo bi bilo proti posameznim narodnostim pomirljivo, a kazalo bi večjo strogost gledé izvrševanja obstoječih postav. Kaka bi bila ta pomirljivost, vidi se iz tega, da bi se imela sprava s Čehi popolnoma zbrisati iz ministerskega programa. Po vsem tem se kaže, kakor da bi imeli pričakovati nov provizorij, ki zopet ne bode nikomur zadostil, posamezne stranke še bolj gual narazen in avstrijsko državno čustvo do čistega pogubil. Nam bi bilo strogo ustavoverno ministerstvo mnogo ljubše, kakor to polovičenje, s katerim nikdar ne pridemo do jasnega.

Nemci so vojske siti. V Dreždanjih so zadnje noči našli nabite tiskane pozive, naj saksonski kralj ves svoj upljiv v to porabi, da se konec stori pobijanju nemškega in francoskega ljudstva. Policija ni mogla zvohati, od koga ti pozivi izhajajo.

Pri hrabrem francoskem vojskovanju je Pruska zgubila vse upanje, da bi si brez neprimerno velikih žrtev mogla osvojiti Elzasijo in Lotringijo. Ker bi pa vendar nekaj vidnega rada imela pokazati kot dobiček za toliko prelite krvi, obrnila je svoje oči na Luksemburg, ktereja si hoče osvojiti, proti čemur bi tudi nobena evropska vlada ne imela mnogo ugovarjati. Brati je, da je nekako takovšno naznanilo iz Berolina že došlo na Dunaj.

Posamezne vlade so izrekle željo, da bi se londonska konferencija za rešenje rusko-turškega vprašanja preložila do januarja meseca. Tej želji se bode brž ko ne tudi ustreglo. To odlašanje menda ni najbolje znamenje; res ako je Ruska 14 let mogla čakati, predno je zopet v roke dobila svoje črno morje, lahko počaka še nekoliko tednov. Toda ako pogledamo n. pr. na našega državnega kancelarja in pomislimo, da je s svojimi notami na ruski kabinet slednjega tako razdražil, da je Beust iz Peterburga dobival najbolj satirične odgovore, kar jih je Gorčakov v ruskem-turškem vprašanju pisal, moramo Avstriji na korist želeči, da bi se stvar čem prej tem bolje dognala, sicer nas g. Beust še spravi v zadrege, v ktere bomo gledé zadavnega vprašanja tako po nepotrebem prišli kakor Poncij v „Kredo!“

Zadnje dni so se na bojišči bile jako krvave bitke; Nemci so neizmerno ljudi zgubili, zlasti Bavarci. Pri Beaugency so se bili 4 dni. Prusi proti Francozom niso mogli nič opraviti, slednji so se potem sami umaknili v Blois in Tours. Pfalzburg je kapituliral. Prusi so tirjali, da bi se tudi Blois udal s streljanjem žugaje. Gambeta je to odločno odrekel. Prusi so se morali umakniti iz Verneuil in Dreux-a. Pruska poročila se jako nezaupno glasé, in če je zdaj tudi težavno kaj določnega soditi, je vendar to gotovo, da bodo Prusi krvavo plačali svojo ošabnost. Da o miru zdaj ni nobenega govora, to je jasno.

Razne stvari.

—u—. (Državni zakonik v slovenski prestavi) ima, kakor iz najboljšega vira vemo do zdaj samó 37 (reci: sedemtrideset) privatnih abonentov. V vseh avstrijskih jezicah se izdaje, a težko, da bi kateri jezik tako malo abonentov štel. To menda prihaja od tod, ker je našim juristom malo mari za slovenščino. Naš narod bi moral tacim domačinom, ki še zdaj ne rabijo njegovega jezika, ki ga še zdaj ne znajo pisati, ker nič ne beró o njem, ter so leni, da bi se ga učili, — oster biti. — Državni zakonik je zdaj v najlepši slovenščini pisan, ker ga delata v slovenskem prevodu dva na našem jezikoslovnem polji najslavnejša

moža gg. Cigale, in Levstik, poslednji kot kontrolni vrednik. — Naročuje se v: c. k. dvorni in državni tiskarnici (Staatsdruckerei-Verlag).

* (Okrajni sodnik mariborski g. Ribič), po naslovu in karakterji svetnik deželne sodnije, se je bil bajé razsrdil zaradi stvarne opombe, katero smo bili pristavili k njegovemu odlikovanju. Mi se malo menimo za jezo takih gospodov, in ko bi nosili še više naslove in drugačne karakterje, nego jih ima g. Ribič. G. Ribič se bode pač še spominjal, da je dal našemu vredniku na vrata pribijati nemške pozive, katerih vrednik ni hotel sprejemati, in da ga je dal z biriči pred sodnijo tirati, ko se vrednik ni hotel pokazati na nemške pozive. Vredništvo ima torej v rokah dokaze, kakšna je ravnopravnost pod Ribičevim uradovanjem, tako n. pr. še tiči v vratih našega vredništva žrebolj, na kterega je Ribičev birič obešal pisana spričevala naše narodne brezpravnosti. Njegov srd je neopravičen, kakor so prazni njegovi izgovori. Ko je g. Ribič prišel v Maribor, prosil je tukajšne advokate in notarje, naj mu ne izročajo slovenskih vlog toliko časa, dokler v red ne spravi zanemarjene okrajne sodnije — obetaje, da bode kasneje že slovenski uradoval. Mi vemo, da se je nedavno velika pravda z vsemi pravdniskimi govori pred mariborsko sodnijo od odvetniške strani vršila v slovenskem jeziku — razsodba je bila nemška, kakor so nemški odloki na vse slovenske vloge, katerih ni ravno malo. Ta faktum se ne dá tajiti. G. Ribič ga je sam priznal, ko se je vsled naše zadnje notice pritoževal rekoč: Saj bi jaz slovenski uradoval, ko bi imel take ljudi. — Ta izrek je na tri strani zanimljiv: 1. G. Ribič sam priznava, da se proti ustavi za slovensko mariborsko okolico slovenski ne uraduje tudi na slovenske vloge in s slovenskimi strankami ne, 2. on potrjuje pritožbo naših poslancev v deželnem zboru štirskem, da se nam na Slovensko skoraj izključljivo pošiljajo uradniki, ki niso sposobni za slovensko uradovanje; 3. priznava, da je vse uradno delovanje mariborske sodnije odvisno od uradnikov, ki stojé pod Ribičevim vodstvom, a nič od g. Ribiča samega. Dovolili bi si torej vprašanje, kako se je moglo g. Ribiču dati priznanje za „odlično službovanje“, ako vsa dela opravljajo drugi uradniki, ali bi se ne bilo marveč spodobilo, da bi se bili odlikovali uradniki, ki delajo, a ne predstojnik, ki samo podpisuje, ako so dela res odlikovanja vredna. Ako še omenimo, da v merodajnih graških krogih g. Ribiča čislajo le kot dobrega „kanzleidirektorja“, a ne kot dobrega sodnika, ako omenimo, koliko pritožeb se je nedavno uprav v graških in mariborskih listih bralo o Ribičevem uradu — ako poleg tega še marsikaj zamolčimo, kar gotovo spravimo na dan, kader bo treba — potem se moramo Ribičevemu odlikovanju čuditi tudi iz ostrega upravnega in uradnega stališča. Za narodno stališče je njegovo odlikovanje naravnost razžaljenje, ker je njegov urad ves nemšk in ker tudi tisti uradniki slovenski ne uradujejo, ki bi slov. uradovati mogli in v drugačnih okoliščinah tudi radi uradovali.

* (Dr. J. N. Berger), minister brez listnice v ustavovernem ministerstvu, skladatelj znane pomenice ministerske manjšine, je v pretekli petek po dolgi bolezni na Dunaji umrl. Od kar je izstopil iz ministerstva, se ni več pečal s politiko; slišal ni skoraj nič in vsled hude bolezni v vratu tudi govoriti ni mogel; spomladi si je bil k vsemu še v sobi nogo zlomil. Plučni mrtvud je končal njegov življenje. Berger je bil leta 1816 rojen v Prosnici na Moravskem. Ustavoverna stranka, kateri je bil nekdanj eden odličnejših voditeljev, se je bila zadnje čase popolnem od njega odvrnila, ker je Berger sprevidel, da ustavoverna stranka tira nemogočo in za državo pogubno politiko in ker je bil mož dovolj, da je to tudi izrekel. Ko bi ga ne bila bolezen zadržavala, bil bi Berger bržkone ustopil v Potockijevo ministerstvo.

* (Rojanska čitalnica) napravi 18. t. m. besedo v spomin Preširnov z deklamacijami, petjem, predstavo Slovenije oživljene in vesele igre: Bog Vas sprimi, kdaj pojedete domu? — Uljudno se vabijo udje in rodoljubi. Neudi plačajo 30 kr. vstopnine za osebo. Odbor.

Listnica vredništva.

G. Maksim. Ribiču pri sv. Miklavžu blizo Ormuža: Tu Vam javno spričujemo, da nam notice pisane v št. 188. „Slov. Naroda“ o zadevah tamošnjega krajnega šolskega sveta niste Vi poslali in da smo prvokrat čuli Vaše ime, ko ste nam poslali svojo prošnjo, naj to potrdimo. „Poslanega“ ne moremo tiskati. Kam bi prišli, ko bi pri vsaki vrsti, katero tiskamo, hoteli potem vsacemu izpričavati, da je ni on pisal. Takih, ki nič ne pišejo, je strašno mnogo — pičlo je le število tistih, ki kaj pišejo in

delajo. Želeli bi, da bi ta opomba veljala vsem, ki sem pa tje tirjajo od nas enakih spričeval.

Dunajska borsa 14. decembra.

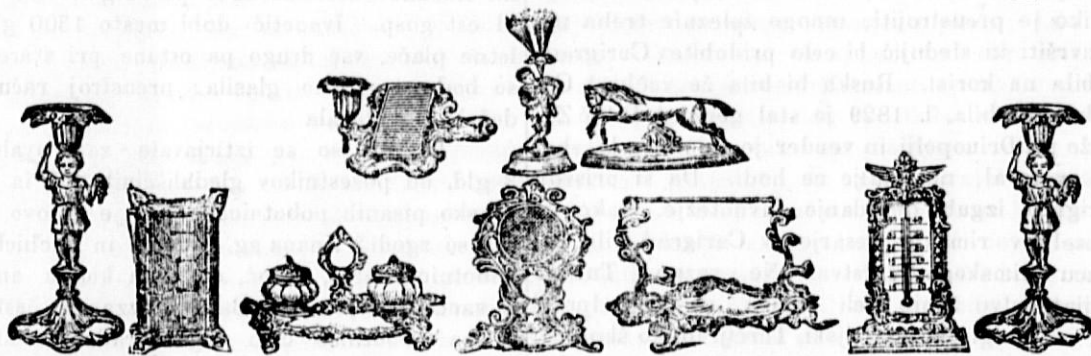
Enotni drž. dolg v bankovcih	56 fl 20 kr
1860 drž. posojilo	92 „ — „
Srebro	122 „ — „
Napol.	9 „ 93 „

Dobro došla!

Narodno-gospodarski duh časa pozdravlja kupčijsko hišo

TRAUGOTT-A FEITEL-A

na Dunaji, verlängerte Kärntnerstrasse 57, Kärntnerring Nr. 2.

Posebno priporočljiva je ta iz najboljšega masivnega dunajskega bronza izdelana garnitura za pisne mize, vsled risov sestavljena iz 10 kosov, samo za tri f.; francoska garnitura f. 5; s cizeliranimi in pozlačenimi robovi f. 12; posamezni kosi po 20 kr. do f. 1.

Najlepše stvari iz litega bronza: Par miznih svečnikov kr. 80, f. 1.30, 1.80, 2, 2.50, 3; detto dvoročen par f. 3.50, 4. Ročni svečniki 20, 30, 45, 50, 60 kr., detto z netilom 30 kr.; pepelnik v mnogih licih 20, 30, 40, 50 kr. Držaj za ure 30, 55, 65, 80 kr. Držaj za cigare z netilom f. 1, 1.50. — 1 hranilnica 25, 30 kr.: detto velika 90 kr., 1 gorkomer za sobe 80 kr., f. 1.20, 160. Teža za pisma v figurah in živalih 35, 50 kr., f. 1. Peresni ročnik 25, 50, 60 kr., f. 1. Tintnik 35, 45, 80, 90 kr. detto velik s peresnim ročnikom f. 1.50, 2.

30 kr. kineško-srebrna žličica, garantirana.	30 kr. nežno pozlačen medaljon za fotografije.	8 kr. mnilo v obliki sadja, vsakojako, brezke, jabelka, kumare itd.
60 kr. kineško-srebrna žlica, garant.	5 kr. dekliski lovec, velika burka.	50 kr. mnilo v obliki sadja v elegantnih korbičih, veče sorte 90 f. 1, 1.20.
90 kr. kineško-srebrne vilice in nož, angleška klinja.	5 kr. listnica, večja kr. 8, 10.	f. 2. Anglež na samokotu, isto z uro.
f. 8. album z muzike, igra 2 igri.	30 kr. pozlačen bronsast rob, zlat obrezek: listnica z olovko, elegantna juftovina.	20 kr. lepo pisana kositarjeva skudelica, veče po kr. 30, 40, 50.
10 kr. lakiran pas.	f. 1.20 lipuer-service za 6 oseb.	80 kr. lepo toaletno zrcalo s zapirljivo miznico.
35 kr. usnjat pas, močan.	10 kr. kalendar za na steno.	f. 2. isto napolnjeno z mnilom in vonjavo.
3 kr. praktična mašina za vtikanje niti.	8 kr. centimeter.	8 kr. fino jeklena veriga za ure.
10 kr. pletna korbica iz srebr. drata.	2 kr. knjižica papirja za smodke.	15 kr. fina jeklena verižica.
8 kr. igra otročjih kvart.	4 kr. strgulja za jezik.	35 kr. fina verižica z jeklenimi koral-dami.
20 kr. pakfonasta žlica.	8 kr. pila za nohte, jeklena.	65 kr. 100 angleških pismenih papirjev s gumiranimi ovitki.
10 kr. pakfonasta žličica.	10 kr. verižica za škarje.	8 kr. fino zobna pasta.
80 kr. pakfonasta velika žlica za juho.	85 kr. kleščice za orehe.	10 kr. fino zobna krtača.
40 kr. pakfonasta velika žlica za mleko.	8 kr. pošet.	8 kr. ostrivec za olovke.
40 kr. pakfonast razsipavec za poper.	10 kr. škaticla jeklenih peres.	10 kr. angleške škarje, veče 18, 20 kr.
60 kr. pakfonast razsipavec za sladkor.	25 kr. ročni svečnik, masivna bronza.	3 kr. zapetnik za rokavice.
f. 1.20 čedna pisma mapa.	20 kr. nožni bruz iz poroznega oglja.	4 kr. novozlata gumba za bele zavratkinke.
f. 1.90 taka z pisnim orodjem.	15 kr. električen brisač za lampe, prav praktičen.	80 kr. žalostinski kinč.
5 kr. ducent peresnih ročnikov.	10 kr. fina škarje za šlinganje.	5 kr. krasen umeten ogenj v sobi, veči 10, 15 kr.
10 kr. glavni urni ključ za vsako uro.	60 kr. čeden ustnjat etui, za šivanje napolnjen.	30 kr. čarobna iglena škaticla, z iglami napolnjena.
60 kr. polna toaletna kaseta, večja f. 1, 1.50.	90 kr. risavno orodje, veče f. 1.20, 1.50, 2.	35 kr. burkast prstan škropnik.
f. 1.30 šah s kostnimi figurami.	45 kr. pozlačena šivna blazina privrtljiva.	20 kr. fino svilnat gosposk zavratnik, najfineji 30, 40 kr.
15 kr. rešta sekanih koravd, pravih.	60 kr. usnjata gosposka torbica, večja kr. 70, 90, f. 1.29.	25 kr. Wertheimova hranilnica.
f. 1 lepa zapirljiva šatula za rokavice in šiv, iz palisandra.	85 kr. globus za učence s podnožjem.	4 kr. lepo rezljan okvir za fotografije.
15 kr. par manšetnih gumb novozlatih.	40 kr. novozlata broša in uhani!!	40 kr. fino portemonnaie, z bronsastim robom, še elegantnejši 50, 60, 80 kr.
30 kr. cela garnitura smizetnih in manšetnih gumb, novozlatih.	50 kr. morsko-penasta cev s fotografijo.	20 kr. kovana možnjica za cigaretni tabak z usnjem preoblečena.
80 kr. pozlačena napestnica, eleg. f. 1, 1.50.	5 kr. anglešk ščipavec za cigare.	30 kr. Netilo z lunto.
45 kr. pozlačena broša za fotografijo.	f. 1. nož, 6 klinj želvedinoplatičen.	20 kr. par otročjih hlačnikov.
90 kr. iz granata broša in uhani.	50 kr. angležkajuftinska možnjica usnje-podšita.	30 kr. par za odrastle, najfineji 40, 50 kr.
10 kr. elegantna igla za gosposke zavratnike, najfineje kr. 25, 30.	35 kr. otročja ura z bilom.	65 kr. natanko regulirana vremenska ura.
25 kr. pušpanove vilice in žlica za salato.	50 kr. jako zanimiva družbinska igra večja in zanimivejša kr. 60, 80, f. 1—4.	
10 kr. gosposk zavratnik v barvah.	8 kr. lep karton pečatnega vozka.	
f. 2.50 punca, ki kriči papa in mama, veča 3 f.	f. 1.20 prava morskopenasta pipa z jantarjevo cevjo, turška.	
10 kr. 100 prvih angleških šivanjk.	3 kr. kos gliserinskega mjila.	
10 kr. karton iglic za pletenje.		
40 kr. gosposka veriga novozlata.		

Proti poštnemu povzetju se hitro pošilja po pošti.

Slawisches Verschickungsgeschäft und Waarenhaus Traugott Feitel, in Wien, Kärntnerring 2, Kärntnerstrasse 57.